

žalovanému doručen dne 14. srpna 1925. Námitka zahájené rozepře, vznesená ve sporu, vedeném u okresního soudu ve F., jest tudíž neodůvodněna a byla soudem první stolice právem zamítnuta. Proto slušelo se dovolacímu rekursu vyhověti a obnoviti v tom směru usnesení okresního soudu. V důsledku toho jest na rekursním soudě, by vyřídil ještě rekurs žalovaného, pokud čelí proti rozhodnutí soudu první stolice o námitce místní nepřislušnosti.

Čís. 6174.

Sudiště podle majetku (§ 99 j. n.) může se, bez ohledu na svou státní příslušnost, dovolávati každý žalobce, jenž má v tuzemsku bydliště.

Lékař, bydlící a provozující za sezony praxi v tuzemských lázních, mimo sezonu pak v cizině, má i v tuzemsku bydliště.

(Rozh. ze dne 12. července 1926, R I 601/26.)

Žalobu lékaře, rumuského příslušníka bydlícího v sezoně v Karlových Varech, proti berlínské firmě, opřel žalobce co do místní příslušnosti o § 99 j. n. K námitce místní nepřislušnosti soud první stolice žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. **Důvody:** Rekursu nelze upříti oprávnění. Nelze si osvojiti právní názor soudu první stolice, že právo dovolávati se příslušnosti dle § 99 j. n. jest dáno jen jako výjimečná výhoda příslušníkům zdejšího státu proti cizincům. Ustanovení § 99 j. n. nečiní rozdílu, zda žalobce jest tuzemcem či cizozemcem a nutno je vykládati v jeho všeobecnosti tak, že každý bez rozdílu státní příslušnosti, kdo v oblasti Čsl. republiky má řádné bydliště, může cizozemce u zdejších soudů žalovati, má-li též v tuzemsku jmění. Nevadí tudíž v tomto případě žalobci jeho rumunská státní příslušnost, by nedovolával se ohledně svého majetkoprávního nároku proti žalované firmě, jež má své sídlo v Berlíně a již přísluší, jak nesporno, proti Pražské firmě pohledávka 75.000 zl. marek, dle §u 99 j. n. příslušnosti obchodního soudu v Praze, předpokládajíc ovšem, že má žalobce bydliště v tuzemsku. Tento předpoklad první soud neprávem nemá za splněný. Jest zjištěno, že žalobce bydlí od 1. října do dne 30. dubna stále v Berlíně ve vlastním bytě a od 1. května do dne 30. září v Karlových Varech rovněž ve vlastním bytě a že tam provozuje lékařskou praxi. Z toho plyne, že žalobce má v Karlových Varech právě také své bydliště ve smyslu §u 66 j. n. jako v Berlíně, že je měl zejména také dne 30. června 1925 t. j. v den podání žaloby, ba že se v ten den také v Karlových Varech zdržoval. Důsledkem toho právem se dovolává žalobce pro žalobu, o niž jde, příslušnosti obchodního soudu v Praze dle §u 99 j. n. a neprávem první soud námitce místní nepřislušnosti vyhověl a žalobu odmítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody stěžovatelovy nejsou s to, by vyvrátily správné, stavu věci a zákonu odpovídající důvody napadeného usnesení. S tím, co uvádí

stěžovatelka o účelu zákonného ustanovení §u 99 j. n., lze ovšem v zásadě souhlasiti, neboť vývody její kryjí se v podstatě s názory, které projevil tento nejvyšší soud ve svém rozhodnutí, uveřejněném pod čís. 1638 sb. nejv. s., kde bylo rozvedeno, že úmyslem a účelem tohoto ustanovení bylo chrániti zájmy tuzemských oprávněných proti dlužníku, bydlícímu v cizině a umožniti tuzemským věřitelům snazší vymáhání jejich práv, při čemž nezáleží na tom, zda je žalobce zdejším státním příslušníkem či občanem cizího státu, poněvadž má býti chráněn každý věřitel, který má v tuzemsku své bydliště (§ 33 obč. zák.). Tento předpoklad je v tomto případě zjednáán, neboť o žalobci bylo zjištěno, že bydlí od 1. května do 30. září v Karlových Varech ve vlastním bytě a že tam provozuje lékařskou praxi. Jsou zde proto náležitosti bydliště dle § 66 j. n. a nezáleží na tom, že žalobce v době od 1. října do dne 30. dubna bydlí v Berlíně. Nejde o zneužití ustanovení §u 99. j. n. ve prospěch cizinců, nýbrž o případ, kde má býti tuzemskému oprávněnému umožněno chrániti svůj zájem proti dlužníku v cizozemsku bydlícímu.

Čís. 6175.

Sudiště podle §u 93 j. n.

Jde o společenství rozepře podle §u 11 čís. 1 c. ř. s., domáháno-li se zaplacení kupní ceny proti jednomu žalovanému z důvodu kupní smlouvy, proti druhému pak z důvodu převzetí závodu (§ 1409 obč. zák.) prvního žalovaného.

(Rozh. ze dne 12. července 1926, R I 619/26.)

Žalobce domáhal se zaplacení kupní ceny na kupiteli, bydlícím v Karlových Varech, jakož i na tom, kdo převzal závod prvního žalovaného, bydlícím v Mostě. Proti žalobě, zadané na okresním soudě v Mostě vznesl prvý žalovaný námitku místní nepříslušnosti. Soud první stolice námitku místní nepříslušnosti zamítl. Důvody: Soud jest náhledu, jelikož dle § 266 c. ř. s. jest nesporno, že druhý žalovaný v prosinci 1925 celý podnik prvního žalovaného převzal, že pro druhého žalovaného § 1409 obč. zák. přichází v platnost, že tedy oba žalovaní z téhož skutkového důvodu (objednávka a dodání) a právního důvodu (§ 1409 obč. zák.) žalobkyni eventuelně zavázáni jsou, že tedy skutečně společenství rozepře dle §u 11 čís. 1 c. ř. s. tu jest, že při tom jest lhostejno, že první žalovaný bydlí v Karlových Varech a že tedy dle § 93 j. n. okresní soud v Mostě, kde druhý žalovaný má řádné bydliště, jest příslušným. Rekursní soud námitce místní nepříslušnosti vyhověl a odmítl žalobu ohledně prvního žalovaného. Důvody: Soud společenství rozepře platí pouze pro vlastní společenství rozepře dle § 11 čís. 1 c. ř. s., jehož tu však není. Právním poukazuje stěžovatel na to, že u žalovaných různý důvod závazku přichází v úvahu jak po skutkové tak i po právní stránce. K tomu budiž jenom podotknuto, že důvod závazku dle §u 1409 obč. zák., kterýž ohledně druhého žalovaného platí, ohledně prvního žalovaného vůbec